Nr. 8. 1930.

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie 3 złote. — Cena pojedynczego numeru 30 groszy.
Cena ogłoszeń: jednołamowy wiersz m/m 20 gr. — Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. pow. pokój 34.
Redaktor: Jan Kędzior st. dyrektor Wydz. P w., tel. 148, 149.

KATOWICE, sobota, dnia 22 lutego 1930 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

ZARZĄDZENIE
Wojewody Śląskiego
z dnia 30 stycznia 1930 r.

Na podstawie art. 33 rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 17 czerwca 1922 r. w przedmiocie organizacji Policji Województwa Śląskiego (Dz. U. Śl. Nr. 1 poz. 4), zatwierdzonego ustawą z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. Śl. Nr. 13 poz. 87) ustanawiam jako obowiązujące dla Policji Województwa Śląskiego, wydane zarządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 1928 r. przepisy o znakach legitymacyjnych w służbie Policji Państwowej (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 9. IV. poz. 1 z roku 1928).

Przepisy te brzmią jak następuje:

Przepisy z dnia 31 grudnia 1928 r. o znakach legitymacyjnych w służbie Policji Państwowej.

§ 1.

W celu ułatwienia szybkiego legitymowania się z charakteru i przynależności służbowej przez oficerów i szeregowych P. P. służby śledczej, pełniących służbę w ubraniu cywilnem oraz przodowników psów policyjnych służby śledczej, ustanawiam dla tych kategorji służby policyjnej pomocnicze znaczki legitymacyjne jako oznakę służbową.

§ 2.

Znaczki służbowe, stwierdzające przynależność do służby śledczej P. P., są dwóch rodzajów: a) znaczek oficerów P. P. służby śledczej i b) znaczek szeregowych P. P. służby śledczej.

§ 3.

Wzór znaczka oficerów służby śledczej jest następujący:

Zewnętrzna część znaczka stanowi wieniec kolisty, spleciony z liści laurowych. Zewnętrzna średnica wieńca — 33,5 m/m, wewnętrzna — 26 m/m. U góry i u dołu wieniec zakryty tarczkami tej samej co wieniec szerokości. Na górnej tarczce wybity napis w dwu rzędach „Policja śledcza", dolna tarczka z wyrytym numerem kolejnym.

Wewnątrz wieńca w polu z czerwonej emalji nałożony orzeł godła państwowego o rozpiętości skrzydeł 21 m/m.

§ 4.

Wzór znaczka szeregowych służby śledczej różni się od znaczka oficerów tem, że nie posiada wewnątrz wianka czerwonej emalji, a godło państwowe jest wytłoczone na wewnętrznym krążku znaczka.

§ 5.

Wzór znaczka dla przodowników psów jest następujący:

Znaczek okala wieniec z liści laurowych, przewiązany u dołu taśmą w kształcie litery „X". Zewnętrzna średnica — 33,5 mm, wewnętrzna — 26 mm.

Wewnątrz wieńca wytłoczony łeb psa „owczarek" z uszami sterczącemi ku górze, otwartą mordą i wysuniętym językiem. Tło między łbem i wieńcem wypełnione emalją koloru jasno zielonego.

Wszystkie trzy typy znaczków wytłoczone są w białym metalu i lekko oksydowane.

§ 6.

Znaczki służbowe opisane w § 3 i 4 stanowią dowód przynależności i uprawnień służbowych oficerów i szeregowych służby śledczej P. P. zarówno w stosunku do pozostałych organów P. P., jak i do organów innych władz państwowych, samorządowych oraz osób prywatnych, kiedy z powodu czynności służbowych, wymagających szybkiego i uważnego działania, strata czasu na szczegółowe wylegitymowanie się mogłaby niekorzystnie wpłynąć na wyniki postępowania służbowego.

§ 7.

Znaczki oficerów i szeregowych służby śledczej mają być noszone na ubraniu cywilnem w sposób niewidoczny, a okazywane tylko w wypadkach potrzeby.

§ 8.

Prawo posiadania i używania znaczków służby śledczej (§ 2, 3 i 4) przysługuje oficerom i szeregowym P. P. mającym stały przydział do tej służby.

§ 9.

Znaczki służbowe przewodników psów (§ 5) przeznaczone są dla tych funkcjonarjuszów P. P., którzy ukończyli kurs przewodników psów i pełnią tę służbę na czas wykonywania obowiązków tego stanowiska. Noszone być mogą tylko przy ubraniu cywilnem.

§ 10.

Kontrolę liczbową i imienną znaczków służbowych, przewidzianych w niniejszem zarządzeniu, wydanych do użytku korpusu P. P. prowadzi Komenda Główna P. P.

Wojewoda Śląski:
(—) Dr. Grażyński.

Obwieszczenia urzędowe.

L: O—416|30.

OBWIESZCZENIE

Badanie uzupełniające zwierząt rzeźnych i mięsa w gminach: Nowa-Wieś, Makoszowy, Kończyce, Pawłów, Bielszowice, Halemba, Kłodnica, Kochłowice i Bykowina powierzone zostało z dniem 1 lutego 1930 r. na podstawie uchwały Wydziału Powiatowego z dnia 27 stycznia 1930 r. p Józefowi Rowickiemu, lek. wet. w Nowej-Wsi.

Katowice, dnia 13 lutego 1930 r.

Prezes
(—) Dr. Seidler.

STATUT

miejscowy dotyczący poboru dopłat do kosztów brukowania ulic w obwodzie gminy Janów.

Na podstawie art. 23 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 10, poz. 17) o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 8. lipca 1926 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 17, poz. 30) tudzież na mocy uchwały Rady gminnej z dnia 20 sierpnia 1929 r. ustanawia się następujący statut miejscowy w przedmiocie poboru dopłat do kosztów brukowania ulic w gminie Janów.

§ 1.

Do kosztów umocnienia — brukowania — tak jezdni jak i chodników istniejących już ulic względnie ich części pobiera się dopłaty według następujących zasad:

§ 2.

Z kosztów określonych w § 1 statutu pokrywają dwie trzecie właściciele realności przyległych do danych ulic względnie części tychże, pozostałą zaś część kosztów pokrywa gmina z środków własnych.

§ 3.

Do ustalenia dopłat zastosowanie mają postanowienia § 20 rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 7 czerwca 1924 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 14, poz. 56), wydanego w celu wykonania ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 roku (Dz. Ust. Śl. Nr. 10, poz. 47) o tymczasowemu uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem.

§ 4.

Dopłaty mają charakter danin publicznych i podlegają egzekucji w drodze postępowania przymusowo-administracyjnego.

§ 5.

Postanowienia niniejszego statutu nie naruszają przepisów statutu miejscowego o zakładaniu i zmianie ulic w gminie Janów.

§ 6.

Statut nabywa mocy z dniem ogłoszenia w Gazecie Urzędowej Powiatu Katowickiego.

Janów, dnia 13 grudnia 1929 r.

Zarząd gminy:

(—) Szeja (—) Wróbel
Naczelnik gminy. Ławnik.

Niniejszy statut zatwierdza się na podstawie § 6 ordynacji dla gmin wiejskich z dnia 3 lipca 1891 roku.

Katowice, dnia 27 stycznia 1930 r.

Wydział Powiatowy:

(pieczęć) (—) Dr. Seidler.

L. dz. Sm. 245|1/30.

ORDYNACJA
dotycząca poboru opłat za używanie urządzenia kanalizacyjnego w gminie Mała-Dąbrówka.

Na podstawie art. 19 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 10, poz. 17) o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 17, poz. 30) ustanawia się następującą ordynację w przedmiocie poboru opłat za używanie urządzenia kanalizacyjnego w gminie Mała-Dąbrówka.

§ 1.

Za używanie urządzenia kanalizacyjnego pobiera się opłaty według następujących zasad:

§ 2.

Opłaty winny być obliczone w ten sposób, ażeby pokrywały preliminowane w corocznym budżecie koszta administracyjne i koszta utrzymania urządzenia kanalizacyjnego wraz o oprocentowaniem i amortyzacją zaciągniętych na ten cel pożyczek. Będą one pobierane w jednej połowie w postaci dodatków do państwowego podatku gruntowego i gminnego podatku budynkowego, a w drugiej połowie w stosunku do długości frontowej gruntów lub części tychże, graniczących z ulicami skanalizowanemi. Kwotę przypadającą na jeden złoty podatku gruntowego i budynkowego oraz kwotę przypadającą na jeden metr frontu ustanawia się rokrocznie specjalną uchwałą Rady gminnej.

§ 3.

Przy gruntach wolnych od państwowego podatku gruntowego tudzież od gminnego podatku budynkowego służy za podstawę do obliczenia opłaty fikcyjny oodatek gruntowy względnie budynkowy, ustalony przez Zarząd gminy według zasad obowiązujących dla wymiaru tych podatków, przyczem podstawę uzyskaną w ten sposób stosuje się aż do upływu tego kwartału kalendarzowego, w którym odpada wolność od wymienionych danin.

Dla ustalenia opłaty według długości frontu przyjmuje się za podstawę ilość metrów tylko tej strony gruntu, która graniczy z ulicą skanalizowaną, a jeżeli dana nieruchomość położona jest przy dwóch lub więcej ulicach skanalizowanych, natenczas przyjmuje się za podstawę 2/3 długości, przyległych do ulic skanalizowanych stron gruntu.

W wypadkach, w których tylko części gruntów przyłączone są do urządzenia kanalizacyjnego, ustala się opłatę przy odpowiedniem stosowaniu niniejszych przepisów w odniesieniu tylko do tych części.

§ 4.

Inne ustalenie państwowego podatku gruntowego względnie gminnego podatku budynkowego wskutek wniesionych środków prawnych, pociąga za sobą automatycznie odpowiednią zmianę wymiaru opłaty kanalizacyjnej.

§ 5.

Obowiązek do płacenia opłat powstaje z pierwszym dniem po upływie tego kwartału kalendarzowego, w którym przyłączenie gruntu do sieci kanalizacyjnej zatwierdzone zostało przez Zarząd gminy, a kończy się z upływem tego kwartału kalendarzowego, w którym doniesiono Zarządowi gminy o usunięciu przyłączenia gruntu do kanalizacji.

§ 6.

Jeżeli używanie urządzenia kanalizacyjnego nastąpi przed uzyskaniem odnośnego zezwolenia od Zarządu gminy, to wtedy dany właściciel gruntu ulega karze do 300,— zł.

§ 7.

Do uiszczenia opłaty obowiązany jest właściciel gruntu przy współwłasności kilku właścicieli powstaje zobowiązanie solidarne:

Każdy właściciel gruntu, korzystający z urządzenia kanalizacyjnego zobowiązany jest donieść o zmianie stosunków, dotyczących własności gruntu, w przeciwnym bowiem razie odpowiada on obok nowego właściciela za opłaty aż do upływu tego kwartału kalendarzowego, w którym powiadamia się Zarząd gminy o zmianie prawa własności.

§ 8.

Opłaty uiszcza się z góry w czterech ratach, płatnych najdalej w dniu 15 drugiego miesiąca każdego kwartału.

§ 9.

O wysokości opłaty ustalonej na dany okres budżetowy zawiadamia Zarząd gminy właściciela gruntu przez doręczenie nakazu płatniczego, z którego wynikać musi sposób obliczenia przypadającej do płacenia opłaty.

§ 10.

Do środków prawnych przeciwko wymiarowi opłaty mają zastosowanie przepisy art. 38 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów homunalnych w brzmieniu ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8. lipca 1926 roku — Dz. Ust. Śl. Nr. 17, poz, 30.

Skorzystanie ze środka prawnego nie wstrzymuje terminowego uiszczenia opłaty.

§ 11.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie, Zarząd gminy postanowić może cakowite lub częściowe umorzenie opłat ustalonych.

§ 12.

Ordynacja niniejsza obowiązuje z dniem uchwalenia przez Radę gminną.

Mała-Dąbrówka, dnia 9 lipca 1929 r.

Zarząd Gminy:

podpis Strużek — I. Ławnik.
podpis B. Nowak — II. Ławnik.

Powyższą ordynację zatwierdza się na podstawie § 6 ordynacji dla gmin wiejskich z dnia 3 lipca 1891 r.

Katowice, dnia 27 stycznia 1930 r.

Wydział Powiatowy:

(pieczęć) (—) Dr. Seidler.

I. dz. Sm. 244/1|30.

ŚLĄSKI URZĄD WOJEWÓDZKI
L. K. 65|2.
Dot.: Huta Bismarka — prośba o nadanie prawa wodnego na pobór wody z rzeki Kłodnicy.

Katowice, dnia 10 lutego 1930 r.

OBWIESZCZENIE.

Firma „Katowicka Spółka Akcyjna dla Górnictwa i Hutnictwa", Huta Bismarka w Wielkich Hajdukach wniosła prośbę o udzielenie jej po myśli postanowień § 46 ustawy wodnej z dnia 7. IV. 1913 r. (zb. u. str. 53) prawa wodnego do piętrzenia wody rzeki Kłodnicy w miejscu położonem powyżej mostu drogowego Halemba—Stara Kuźnia w obrębie gminy Halemby i Starej Kuźni oraz poboru stamtąd wody w ilości około 500 lit/sek. dla celów przemysłowych Huty „Flava" w Świętochłowicach a to według przedłożonego przez tę firmę projektu technicznego.

Projekt ten i wyjaśnienia dotyczące tego zamierzonego przedsiębiorstwa będą wyłożone do publicznego wglądu w Starostwach w Katowicach i Pszczynie w godzinach urzędowych przez 3 tygodnie począwszy od poniedziałku dnia 24 lutego 1930 r.

W powyżej zakreślonych terminach należy pisemnie w podwójnem wygotowaniu, albo też protokularnie zgłosić w wymienionych Starostwach zarzuty przeciw zamierzonemu przedsiębiorstwu oraz żądania w przedmiocie wzniesienia i utrzymania urządzeń i wypłaty odszkodowań jakoteż wnieść inne podania o udzielenie pozwolenia na użytkowanie wody, przez które mogłoby podlec ograniczeniom użytkowanie zamierzone przez petenta wraz z podkładkami technicznemi, przepisanemi Nr. 2 — 5 trzeciego rozporządzenia ustawy wodnej z roku 1913.

Ci, którzy we wskazanym terminie nie podniosą przeciwko udzieleniu pozwolenia żadnych sprzeciwów, tracą do nich prawo i mogą z powodu szkodliwego działania wykonywania nadanego prawa podnieść tylko pretensje przewidziane w §§ 82, powołanej wyżej ustawy wodnej. Również nie będą rozpatrywane w niniejszem postępowaniu podania o udzielenie pozwolenia, wniesione po upływie powyższego terminu.

Celem ustnego rozpatrywania wniesionych w zakreślonym czasokresie zarzutów i roszczeń zostanie oznaczony w swoim czasie osobny termin.

Akta są wyłożone do wglądu w Starostwie w Katowicach w pokoju nr. 4 od godz. 10—13-tej.

W imieniu Śląskiej Rady Wojewódzkiej Przewodniczący:

w z.
(—) Żurawski
Wicewojewoda.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA
z dnia 29 stycznia 1929 r.
wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o urzędowem badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

Dalszy ciąg.

1) poddanego ubojowi w jednem pomieszczeniu wspólnie ze zwierzętami dotkniętemi wąglikiem lub nosacizną, przy użyciu tych samych narzędzi, albo gdy zwierzęta zostały poddane ubojowi przez osoby zajęte przedtem przy uboju zwierząt chorych na wąglik lub nosaciznę, a nie poddane oczyszczeniu i odkażeniu,

2) zawierającą według wyniku badania bakterjologicznego (§ 21) drobnoustroje rozkładu i t. p. (załącznik Nr. 5 § 7, pkt. 3), a nie zatruwacze mięsa i nie drobnoustroje podejrzane o zatruwacze mięsa.

§ 28. Za mniej wartościowe do spożycia należy uznać:

a. całą sztukę zwierzęcia po wyłączeniu części, które zostały uznane za niezdatne do spożycia (§ 25) lub za warunkowo zdatne (§ 27), jeżeli zostaną stwierdzone:

1) gruźlica w wypadkach wymienionych w załączniku Nr. 7 dz. III, pkt. 1,

2) zupełne wychudzenie bez widocznej choroby,

3) niedojrzałość cielat,

4) niezupełne wykrwawienie, szczególnie zwierząt poddanych ubojowi z konieczności oraz w nagłych wypadkach śmierci, spowodowanej rozbiciem czaszki, złamaniem kręgów, upływem krwi, jak również zastrzeleniem, uduszeniem lub innemi uszkodzeniami mechanicznemi, o ile nie zostaną stwierdzone zmiany, wymagające uznania mięsa lub jego części za niezdatne (§§ 23—26) lub za warunkowo zdatne do spożycia (§ 27),

5) cewy (torebki) Mieschera lub złogi wapienne, gdy mięso nie jest wodniste lub zbyt szaro zabarwione,

6) w nieznacznym stopniu:
   a) żółtaczka,
   b) wodnica,
   c) zapach lub smak moczowy, płciowy, rybny, tranowy lub spowodowany środkami odkażającemi lub leczniczemi, o ile na podstawie przepisów § 23 pkt. 16 rozporządzenia niniejszego cała sztuka nie zostanie uznana za niezdatną do spożycia;

b. poszczególne części mięsa:

1) ćwierci w wypadkach gruźlicy, wymienionych w załączniku Nr. 7 dz. III, pkt. 2,

2) części mięsa nadmuchane zapomocą przyrządów mechanicznych,

3) próbki pobierane z mięsa w celu sporządzenia preparatów do badania co do włośni.

§ 29. Mięso zwierząt jednokopytowych ocenia się tylko jako zdatne lub niezdatne do spożycia.

V. Znakowanie mięsa.

§ 30. Lekarz weterynaryjny, jak również oglądacz, winien mięso oznakować natychmiast po ustaleniu wyniku urzędowego badania.

W razie żądania przez posiadacza sprawdzenia wyniku badania, uskutecznionego przez oglądacza lub w razie ponownego badania przez państwowego lekarza weterynaryjnego, oglądacz lub lekarz weterynaryjny winien postępować stosownie do przepisów §§ 15 — 17 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 31 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 31) i oznakowanie mięsa odroczyć aż do ostatecznego ustalenia wyniku badania.

Oznakowania narządów i części mięsa, uznanych za niezdatne do spożycia (§§ 23—26), można zaniechać, jeżeli ich natychmiastowe nieszkodliwe usunięcie jest zapewnione.

Oznakowanie należy zmienić, jeżeli w drodze nadzoru (§ 29 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 31 grudnia 1928 r. — Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 31) wynik badania zostanie zmieniony.

§ 31. Lekarz weterynaryjny lub oglądacz winien dokonać oznakowania mięsa osobiście. W rzeźniach publicznych i wywozowych znakowanie może być wykonywane przez inną do tego upoważnioną osobę, jednakże pod dozorem i odpowiedzialnością lekarza weterynaryjnego.

W rzeźniach publicznych, w których badanie zwierząt rzeźnych i mięsa wykonywa kilku lekarzy weterynaryjnych, każdy lekarz weterynaryjny, oprócz oznakowania mięsa pieczęciami, wymienionemi w § 33 i 34 rozporządzenia niniejszego, winien znakować mięso dodatkowo swoją oddzielną pieczątką, zawierającą numer, wyznaczony dla danego lekarza weterynaryjnego.

§ 32. Znakowanie wykonywa się zapomocą odciskania na mięsie pieczęci farbą niebieską nieszkodliwą i trwałą lub też zapomocą wypalania pieczęci. Brzegi i napisy pieczęci muszą być wyraźne i ostro wyciśnięte.

§ 33. Pieczęcie do znakowania mięsa winny zawierać nazwę obwodu urzędowego badania, jeżeli zaś w obwodzie urzędowe badanie wykonywa wyłącznie lekarz weterynaryjny, to pieczęć winna ponadto zawierać napis: „lek. wet".

Pieczęcią, zawierającą nazwisko lekarza weterynaryjnego, miejsce jego zamieszkania i dodatek „lek. wet.", winni znakować mięso lekarze weterynaryjni, wykonywujący:

1) badanie mięsa w wypadkach nienależących do zakresu działania oglądacza,

2) sprawdzenie wyniku badania na żądanie posiadacza,

3) ponowne badanie mięsa na żądanie posiadacza,

4) sprawdzanie badania mięsa w drodze państwowego nadzoru.

Zaopatrzenie się w pieczęcie, wymienione w ustępie poprzednim, należy do lekarza weterynaryjnego.

§ 34. Kształt pieczęci do znakowania mięsa ustala się jak następuje:

a. do znakowania mięsa bydła rogatego, świń, owiec i kóz:

1) do znakowania mięsa zdatnego—koło o średnicy 4 cm (załącznik Nr. 13 wzór Nr. 1),

2) do znakowania mięsa mniej wartościowego—koło o średnicy 4 cm, umieszczone wewnątrz prostokątnego równobocznego czworoboku (załącznik Nr. 13 wzór Nr. 2),

3) do znakowania mięsa warunkowo zdatnego—równoboczny prostokątny czworobok o długości bocznicy 4 cm. (załącznik Nr. 13 wzór Nr. 3),

(dalszy ciąg nastąpi).

(Przedruk z Dziennika Ustaw Rzeczpl. Polskiej Nr. 32 z dnia 17 maja 1929 r.

Komunikaty.

IV.

Orzecznictwo.

a) Przedruki ze „Zbioru wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego" rocznik V rok 1927

1265.

Przepis § 8 ust. 2 pruskiej ustawy rybackiej z 11 marca 1916 (Zb. pr. str. 55) o zasiedzeniu prawa rybołówstwa nie odnosi się do prawa używania stałych urządzeń dla połowu ryb, przewidzianych w § 35 ust. 4 i 5 powyższej ustawy.

(Wyrok z 5. października 1927, I. rej. 2527|25).

1283.

Wniosek do N. T. A. o wstrzymanie wykonania zarządzenia lub orzeczenia władzy w myśl art. 4 ustawy o N. T. A. nie jest dopuszczalny w formie samoistnej skargi, bez uprzedniego wniesienia skargi na merytoryczne orzeczenie władzy.

(Wyrok z 25 października 1927, I. rej. 2877/25).

1302.

W wypadkach, gdy w postępowaniu przed władzami administracyjnemi wynika kwestja proceduralna, nieprzewidziana przepisami postępowania administracyjnego, — posiłkować się należy przepisami ustawy postępowania cywilnego w związku z odpowiedniemi postanowieniami prawa cywilnego.

(Wyrok z 14 listopada 1927, I. rej. 2818|25)

b) Przedruki z „Orzecznictwa Sądów Polskich", tom ósmy, zeszyt 12, grudzień 1929 r.

598.

1. Istotnem znamieniem występku z § 246 k. k. wogóle, a z § 350 k. k. w szczególności jest bezprawne przywłaszczenie sobie rzeczy ruchomej.

2. Przetrzymanie przez urzędnika pieniędzy, które dzierży w urzędowym swym charakterze, może być naruszeniem instrukcji służbowej, lecz nie przywłaszczeniem w rozumieniu § 350 (246) k. k., skoro przyczyną przetrzymania nie jest zamiar przelania ich na swą własność.

3. Dla bytu występku z § 331 k. k. jest konieczne, aby podarunek był wzajemnem świadczeniem za akt urzędowy.

Orzeczenie izby drugiej (sek. 4) sądu najwyższego z 19 października 1929. II S. 4 K. 433|29.

(Przedruk z Dziennika Urzędow. Min. Spr. Wewn. Nr. 20 z dnia 31. XII. 1929 r.)

WYCIĄG

z kwartalnika „Samorząd Terytorjalny" zeszyt 4, rok I. 1929 strona 116.

B. Sprawy finansów komunalnych.

Nr. 58 pp.

Nr. 59. Dwudziestoprocentowa podwyżka stopy państwowego podatku dochodowego, wynikająca z art. 26. ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. poz. 411 ex 1925), jest bez wpływu na wymiar komunalnego dodatku do tego podatku, pobieranego w b. dzielnicy pruskiej na zasadzie art. 24 ust. 2 cytowanej ustawy na podstawie dochodu podatkowego, podlegającego według art. 6 cyt. ustawy o opodatkowaniu na rzecz Państwa.

Wyrok z dnia 18. 10. 1929 r. L. Rej. 4692|27.

Druk. J. Eichhorn, Katowice.